

στεύω τὸ Ἐγκλημα ποῦ μὲ περιζώνει καὶ μὲ τὴ βρα-
χνή του τὴ φωνή, μιὰ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγω-
νία, διαλαλεῖ:

Χαῖρε δαιμόνων ἀνθρώπους,
Χαῖρε ἀνθρώπων κατὰπτως, ...

Αὕτῃ ἔναι ἡ τραγικὴ ἀλήθεια. Καὶ στὴν τέτια
Ἀλήθεια ταιριάζουν, γιὰ τὴν ὥρα, τὰ νικητήρια...

Δ. Π. Τ.

Φυλακὲς Συγγροῦ Μάρτης τοῦ 1919.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τραγουδεῖ μουσικὰ μιὰ φωνὴ ἕναν πόνο. Τὴν ἡ-
δονικὰ εὐωδιασμένη, ὅλο ὑπόσχεση, Ἀνοιξή, φωτί-
ζει κι' ἕνα φεγγάρι μεγάλο, χρυσό, σχεδὸν κόκκινο, πα-
θητικό. Κ' ἡ διάθεση θέλει τὴν ἀπολύτρωση ποῦ τῆς
προσφέρει τὸ φεγγάρι, θέλει τὴν ὁρμὴ πρὸς τὴ Χα-
ρὰ. Ἐπιταχτικά κι' ἀσώπαστα τραγουδεῖ ἡ φωνὴ τ' ἀ-
νοφέλετο, τὸ γελοῖο. τῆς ὁρμῆς, τὴν ἀπογοήτευσή
τὸν πόνο. Τὸν πόνο ποῦ ὅσω κι' ἂν εἶναι μουσικός,
ὠραῖος, ποτὲ δὲν εἶναι ὠραῖος ὅταν τὸν ὑποφέρει κα-
νένας. Ὅλη τὴ γοητεία στὴν ἀγαλλίαση τῆς Ἀνοι-
ξης ἀπλώνει τὸ φεγγάρι γιὰ νὰ νικήσει. Μὰ ἀδιά-
σπαστα σκλαβώνει τὴ διάθεση ἐνάντια στὴν ἐπιθυ-
μία της, ἡ φωνή. Καὶ τὸ φεγγάρι σαρκάζοντας χαί-
δεύει τὰ κυπαρίσσια ποῦ δὲν ἀνθίζουν, δὲν εὐωδιά-
ζουν τὴν Ἀνοιξή.

*

Βαρὺς ἔπεσε ἕνας κόκκος ἄμμου στὴ μυστικὴ κλε-
ψύδρα τοῦ χρόνου... Μιὰ στιγμὴ σὰν ὅλες, ποῦ σὰν
ὅλες φάνηκε, μὰ ποῦ μέσα της ἔκλεινε τέτοια ἐξέ-
λιξη παράφορης χαρᾶς κι' ἀνήμερου πόνου.

Τίποτε δὲν ὑποπευθεῖσαν, οὔτε διαισθάνθησαν, ὅ-
ταν ἔπεφτε ὁ πορφυρένιος κόκκος. Τίποτε ἄλλο, πα-
ρὰ πὼς ὄριζε ἕνα συναπάντημα, μιὰ μέθη, κ' ὕστερα
ἕνα χωρισμό... Ἐνα παραμῦθι ἀπλό, ἀσήμαντο, τόσο
συνειθισμένο.

Μὰ ἀφοῦ σφίξανε γιὰ τελευταία φορὰ τὰ χέρια
τους, ἀδάκρυτοι, ἀφοῦ γύρισαν τὴ στροφὴ στοὺς χω-
ριστοὺς τοὺς δρόμους ποῦ δὲ θὰ συναντιοῦνταν πιά
ποτέ, πέσανε χάμω, ριγμένοι ἀπὸ μιὰ πνοὴ ἀπελπι-
σίας, τόσο δυνατὴ, ποῦ ποτὲ δὲν εἶχαν φαντασθεῖ
Ἐνωσαν πόσο μοναδικός, πόσο ὠραῖος εἶταν ὁ θη-
σαυρὸς ποῦ δὲν τὸν εἶχαν καταλάβει κἂν ὅταν εἶταν
δικός τους.

Δὲν ξανασηκώθηκαν πιά. Ἔσυραν ἴσαμε τὸ τέλος
μιᾶν ἀγιάτρευτῃ κούραση κι' ὅταν ἀκόμα ὁ καιρὸς
ἔσθυσε τὴν ὀδυνηρὴ φλόγα τῆς πληγῆς. Μέσα τους
πέθανε ἡ θέληση κ' ἡ πεποίθησι. Ὁ ἐνθουσιασμός.
Ἐνα σταχτὶ μαγνάδι ἀπλώθηκε σ' ὅλα γύρω τους.
Σύρανε τὰ σπασμένα τους φτερὰ ἀνάμεσα σὲ συν-
τριμένα εἶδωλα. Ὅλα ἀσήμαντα, ἄπλερα. Καὶ δὲν
αἰσθάνονταν οὔτε τὴν ἐπιθυμία ἑνὸς παρατόνου.
Ἀναιμικοί, ὑπάκουοι, ὑποκύναν στὴν Ἀνάγκη.

Ἐνας κόκκος ἄμμου χωρὶς κἂν νὰ ψιθυρίσει ἀμέ-
σως τὸ μυστικὸ του, ἔπεσε ἀσήκωτα βαρὺς στὴ μυστι-
κὴ κλεψύδρα τοῦ χρόνου. Τίποτε ἄλλο.

*

Στριγγιάρικες φωνές, μικροχαρὲς καὶ μικροκαη-
μούς, τίς ταπεινὲς τοὺς ἱστορίες λένε. Ἐνα τραγοῦ-
δι ἀντηχεῖ. Μεγαλόστομο κ' ἐμπνευσμένο τόσο, ποῦ
ἀκόμα καὶ στὴν ἀσχήμια ἐπιβάλλεται καὶ τὴν ἀνυ-

ψώνει. Γοητευμένες ἀσύνειδα ἴσως κι' ἄθελα σπαλ-
νουν οἱ μικροφυγές καὶ μιὰ στιγμὴ νιώθουν τὴν ὑ-
πέρτερη συγκίνησι. Ζεῖ δ,τι ἄγνωστο ἀπὸ τὸν ἑαυτό
τους ὑπάρχει ἀμόλυντο κι' ὁμορφο στὶς σερνάμενές
τους ἀγάπες. Ἐνώνονται στὰ ἀύλωμένα αἰώνια δρά-
ματα ποῦ τραγουδοῦνε τὰ τραγούδια. Ὡς ποῦ σβύ-
νει ἡ μουσικὴ καὶ ξαναρχίζουν οἱ μικροφωνές νὰ πλέ-
κουν τίς τιποτένιες τοὺς ἱστορίες.

*

Θολὰ τὰ σύννεφα μισοσκεπάζουν τὸ φεγγάρι. Στὴ
θάλασσα πέφτει ἕνα φῶς σκοτεινιασμένο. Ἀπλώνει
ἕνα δρόμο θαμπό. Μακριὰ ἕνα κατάρτι ἀργοσαλεύει
θλιβερά, μοναχικό. Φέρνει ἀνεπαίσθητες, σχεδὸν μα-
ραμένες, μελαγχολικὲς εὐωδιὲς κουρασμένος ὁ ἄνεμος.
Στὴ βαριὰ σιωπὴ τῆς νύχτας δάτραχοι φωνάζουν ἀ-
κατάπανστα. Ἐνας πετεινὸς τοὺς ἀπαντᾷ σπαραχτι-
κά. Ἀνυπόφορη πιέζει ἡ Μοναξιά. Ὁ πόνος ἀσυγ-
κράτητος γίνεται. Καὶ κλαῖμε σὰ μεγάλα παιδιὰ,
κλαῖμε μὲ σιγανούς λυγμούς.

ΑΛΚΗΣ ΘΥΡΑΟΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Στὸν Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ
μὲ σεβασμό.

Χαῖρε ψυχὴ τοῦ μάγου ἐσπερινοῦ
ποῦ σβείς σ' ἄπειρα βάρη φλογισμένη,
ἀστέρη ἀγνώστον κόσμον ἀλαργινῶ
ποῦ σ' ἀκλουθαί μιὰ νύχτα κολασμένη.

Ἐνὸς θανάτου ὠραῖον ἀγαλινῶ,
σοῦ φόρεσαν χλαμύδα αἱματωμένη
τὰ μακρυνὰ πελάγη τοῦρανοῦ
κ' ἡ θάλασσα μὲ τ' ἄνθια της σὲ ραίνει.

... Πεθαίνεις! Κάποιον κλάμα στὴν καρδιά
ὁ μισμός σου ἀνέγγιχτα σκορπίζει
μέσ' στὴ γλυκεῖα βραδιάτικη εὐωδιά.

Σὲ λίγο ποῦ ἡ ματιὰ σου θὰ φωτίζει
τὸν ξένο κόσμον, ἐμεῖς θὰ διπλωθοῦμε
στὰ σκότη τὰ βαθεῖα γιὰ νὰ ταφοῦμε.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ.

ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ

Η ΜΑΡΙΩ

Τὸ νερὸ τὸ κρουνέρι
ἔξω ἀπ' τὸ χωριό
μέσα στὸ χωριὸ βρουσοῦλα
κρούσταλλο, ἡ Μαριώ.

Τὸ δεντρί τὸ παλληκαρι
σκέβρωσε κι' ἄλοί,
τ' ἄνθια του ἔριξε, ἐσωριάστη
γιὰ ἕνα της φιλή.

Τὸ πυρὸ δάκρυ ποτάμι
μέσα στὸ χωριὸ
στέρεψε καὶ τὴ βρουσοῦλα,
τὴ Μαριώ.

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ